

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petiristopne po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishtvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Govor poslanca Fr. Šukljeja

v državnem zboru dne 27. aprila.

(Konec.)

Gospoda moja! Včeraj se je zopet, kakor je že navada pri generalnej debati, in sicer že več let vedno z odločnejšim glasom, trdilo, kako se zatira nemštvo, kako se povsod nazaj poriva nemški element ter se Slovanom daje prednost v Avstriji.

Gospod Carneri je na svojem potnem prtu razvil pred nami „obraz raznemčene Avstrije“ in gospod dr. Menger mu je pošteno sekundoval. Ko sem to slišal, nesem se mogel ubraniti jednej želji: Ko bi vsaj mojemu ubozemu rodu bilo jedenkrat vsaj za kratek čas sojeno prenašati tako zatiranje, o katerem so gospodje z one strani včeraj tako živo govorili! (Dobro!) Gospoda moja, kaj pa naj mi potem porečemo, ko se član 19. proti nam ruši vsak dan, da, rekel bi, vsako uro? Kaj hočemo mi reči o sedanjem položaju? Zdi se mi, da se Avstrija sme res, dovolite mi, da rabim varijato znanega izreka, imenovati „das Reich der Unbegreiflichkeiten“. Na jednej strani vidimo, da Nemci, katere vlada varuje kot zenico v očesu in je razvaja, napovedujejo ministerstvu boj na nož, in se res tudi tako proti vladi bore, in na drugej strani so pa Slovenci, ki se vedno prezirajo in nazaj porivajo, zvesti in udani privrženci ministerstva.

Gospoda moja! Kdor to ogleduje, prišel bode do sklepa, da se semtertja predstavlja v teh prostorih kak komadič narobe sveta.

Ne bodem se spuščal v natančno utemeljenje teh stvari, kajti nađejam se, da bomo pri podrobnej debati imeli dovolj priložnosti, jasno resnico razložiti.

No, kar se tiče gospodarskega vprašanja, hočem se omejiti le na to — kajti že tako se predolgo poslužujem pazljivosti visoke zbornice, — da opomnim: V gospodarskem oziru je sedanje ministerstvo manj storilo za naše dežele, kakor za druge. Kar se tiče cest, dala se je za Taaffejevega ministerstva za ceste moje ožje domovine, ki je, kar se tiče državnih cest, gotovo najbolj zanemarjena v vsej Avstriji, svota 29.300 gld. za popravo ceste čez Gorjance, kjer se je pa dosedaj preložil

le jeden klanec, drug pa ne, in obojih 6000 gld. za popravo ceste mej Novim mestom in Št. Jarnejem; in če se stvar ne bode bolj pospešila, bodo naših otrok otroci morda še le uživali dobrote poprave te ceste.

Kaj pa imamo od obrtnega šolstva, za katero je v budgetu postavljenih 1.571.000 gld.? 1000 gld. za lesno strokovno šolo v Kočevji, 640 gld. za čipkarsko šolo v Idriji in malenkost 3530 gld. za ves drug obrtni pouk na celotni Kranjskem.

O železnica niti govoriti nečem; danes nečem bičati trdosti tarifne politike, ki se uporablja proti nam; pri tej priložnosti nečem sprožiti vprašanja o dolenski železnici, ki se vleče kakor morska kača; vendar moram resnico izreči, da smo Slovenci, da so sploh naše dežele v narodnogospodarskem oziru pod sedanjo vlado neizrečeno malo pridobile. Kako se v očigled govorečim številkam, ki so navedene v računskem sklepu in proračunu, more še govoriti, da se vlada preveč ozira na Slovane, Nemce pa zanemarija, mi je popolnem nerazumljivo.

Približal sem se koncu in samo kratko še moram izpregovoriti o nekei izjavi poslanca viteza Carneri-ja.

Gospod poslanec vitez Carneri je včeraj nekako sklepal, kakor bi sedanji gospod ministerski predsednik morda že rad krenil na drugo stran, ter se je v nekem oziru proti temu zavaroval. Nu. Njega ekselencija grof Taaffe moral bi res biti tako lahkomiseln, kakor mu je očital poslanec Graškega mesta, ko bi se z ozirom na ves položaj v tej visoki zbornici za kaj tacega odločil.

Res je in jaz tudi priznavam, da so v Avstriji drugačne razmere kakor v družini ustavnih državah, Trdilo se je — in jaz temu nečem ugovarjati — da prava avstrijska vlada ne sme biti vzeta iz jedne stranke ter da mora stati nad strankami. Recimo, da je to prav! Vender mora vsaka vlada v tej visoki zbornici imeti zanesljivo večino, da se mora kaj časa vzdržati in, gospoda moja na levi, ali ste taki, da bi se iz vas dala narediti taka zanesljiva večina? Poglejte po vaših vrstah! Ko se je začelo zasedanje, razkrojili ste se v „nemško-avstrijski“ in v „nemški klub“. Potem se je „nemški klub“ fa-

ktično razbil in za vami na skrajni levi je majhna frakcija (Poslanec dr. Foregger: Dva), ki vzlic vsem besnim napadom največjega dela opozicijskih časnikov uspeva, katera, kakor na pr. kažejo poslednje dopolnilne volitve, narašča, frakcija, ki ima gospoda v. Schönererja vodjo, ki kleči pred družimi altarji in povzdiguje oči k drugim svetnikom, ne k vašim.

Tako se vam godi v opoziciji in vender bi mislil, da je najložje zjediniti različne nazore v opoziciji, ker je njeno delovanje pred vsem le v kritiki in zanikanju. Če se vam tako godi v opoziciji, kako bi se še vam godilo, ko bi bili poklicani kot večina biti podpora vladi?

In na drugej strani večina? Kolikrat se je že napovedoval njen razpad? Kolikrat se je že izjavljalo, kakor včeraj zopet vitez Carneri, da je prt mej Čehi in Poljaki prerezan. Ne verujte v take iluzije. Da so tudi mej nami nasprotja, priznavam. Toda nek skupen smoter nas druži. Mi vemo, da se vsi borimo za jednake pravice vseh narodov v Avstriji, da se potegujemo za ohranjenje in razvoj zgodovinskih in političnih individualitet te države, v čemer mu vidimo pravi poklic avstro-ogerske monarhije. V odločilnem trenutku bomo vzlic majhnim razlikom v nazorih zjedinjili korakali in nađejam se, tudi zjedinjili bili. Taka večina more podpirati vlado, če ni njenim idejam naravnost sovražna. Jaz mislim, da se je sedanja vlada o tem prepirčala. Nevarnost bi nastala za sedanjo vlado le tedaj, ko bi se izneverila svojim načelom, ko bi zatajila vodila, s katerimi je stopila v življenje, če bi morali avstrijski narodi priti do prepričanja, da se resno ne misli z njimi, da mesto da bi pokazali dejanja hočejo jih pitati le z lepimi, zvonečimi besedami in praznimi obljubami.

Gotovo največji zgodovinar vseh časov, Leopold pl. Ranke izrekel je na jednom mestu misel: „Svet vladajo absolutne ideje.“ S tem je obsojeno polovičarsvo in neodločnost. Prepričan sem, da vlada spoznava položaj ter se hoče ozirati na potrebe ter zadovoljiti opravičenim željam avstrijskih narodov, sklepam svoj govor in bodem oddal svoj glas za prehod v specialno debato. (Pritrjevanje in ploskanje na desnici. — Govorniku častitajo.)

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Dyanajsto poglavje.

(Dalje.)

Dudley je močno ljubil olikano družbo; za to je tudi v Mabeli izbudil ljubezen in čestihlepnost ter je tema celo nekako stregel. Po priliki jo je predstavljaj različnim osobam, ki so se po ukusu, učenosti ali drugi imenitnosti odlikovale. Državniki, umetniki, slavni potniki, imenitni tujci in najodličniši slovstveniki so se vrstili mej mnogobrojne prijatelje Lincolna Dudleya; marsikatera odlična osoba v sedanjih družbi je pri tej priliki radostna ponovila in utrdila znanje z lepo gospico, katere prirodnost, krepko čutstvo, obilnost mislij in živa vobraznost so močno pomnoževale občudovanje nje osobne mičnosti. Dasi je tako poklanjanje bilo nedvomno znamenje Mabeline zmage, vender nje obnašanje ni kazalo najmanjšega napuha. Žareče oči in razumno smehljanje pričale so le, kako živo se je zanimala in veselila pogovora z izborna skupino, ki se je

krog nje zbirala. Dasi je zavedala se svoje moči drugim dopadati, vender je ni nikdar s prisiljenostjo rabila. In naj so kakor koli tudi sodili nje zmage, vsak je moral priznavati, da je je na pošten način pridobila.

Dudley se nikakor ni rad navezoval na jedno bitje ter se je kaj pogostoma iz nje obližja umikal, da je s kakim drugim govoril, vender ga je neka nepremagljiva moč kmalu nazaj privlakala. Nikdar ni minulo mnogo časa, da se je njegov čisti glas zopet utikal v pogovore male skupine, katero so njegove žive in zgovorne, ali prilično tudi podsmešne besede zmiraj znova mikale. Njegova prisotnost je tudi vselej nje lica prevlakala z novo rudečico ter očem večjo svetlost podelovala.

„Ali videte tam-le ono krasno devojko?“ rekel je starikast glasovit slikar prijatelju umetnosti. „Slikal bodem nje podobo, predno zima mine. Zagotavljam vam, da dosežem namen ter jo pregovorim, da mi bode sedela. Kako krasna bila bi kot Korina, ki jo v templji venčajo!“

„To je izvanredna nadarjenost,“ vskliknil je odvetnik prve vrste, ozrši se v Mabel, s katero je bil govoril. „V nekem prepiru me je ta ravnokar prav pristrčno in brez vsega muhovstva (pedantstva)

in še prej, nego sem se zavedal, kam je merila, popolnem premagala.“

„Jaz bi ne bil rad nje nasprotnik v pričo porotnikov,“ odvrnil je gospod, kateremu je bil one besede rekel.

„Vaša sestra je mlada gospa, na katero ste lahko ponosni,“ rekel je nekaj molčeč star samec tik sebe stoječi Ludviki: „Vidim, da je kaj ljubeznjiva in prijetna ter se vsem prav enakomerno nasmehljava.“

„Le preveč, mislila bi jaz,“ odvrnila je Ludvika s kratkim smehom, „če se sme soditi po nekaterih nje prijateljih. Prosim, kdo pa je ta očak Noa, kateri se jej toli zanimiv zdi?“

„Oni tenki gospod v dolgi suknji? Ime sem izpozabil; mislim, da duhovnik.“

Ludvika se je na to obrnila h gospici Vane-karjevi ter je vskliknila s tihim in zaupnim glasom: „Mabel je res kaj smešna, da se je postavila sredi sobane in da govori z vsakim, ki se jej predstavi. Seznan se z nekaterimi prav smešnimi ljudmi.“

Ko je Mabel nekaj pozneje kaj spoštljivo poslušala zanimivega duhovnika, obstali sta Ludvika in gospica Vane-karjeva prek sobane gredeč; in prva je s pretrganimi besedami nenadoma sestri opom-

V zadnji seji Tržaškega mestnega zbora dne 28. aprila prečital je župan dopis namestništva, katero javlja, da je sklenilo ministerstvo za uk in bogočastje osnovati tukaj obrtno šolo z izključno italijanskim učnim jezikom. Pravi pa, da kani osnovati stolico za poučevanje slovenščine kot neobveznega predmeta, ako bi se oglasilo za to potrebno število slušateljev in bi bilo potrebno iz pedagogičnih razlogov. Mestni zbor vzel je to vest z velikim veseljem na znanje ter je v jedrni sapi sklenil javiti namestništvu in ministerstvu, da ne bode treba osnovati stolice za slovenščino. Utemelji je svojo izjavo s tem, da nema poučevanje slovenščine na obrtni šoli nikake koristi, ter bi samo škodilo dotičnim učencem. Ako bi poučevali kak svetoven jezik, imelo bi po mnenji naših mestnih očetov še nekaj pomena, poučevanje slovenščine pa ne, zato ven z njo! Prepričani smo, da bode naučni minister, ki je vitezu Tonkiju odgovoril na interpelacijo, da bode osnoval na obrtni šoli v Trstu slovenske paralele, ustregel sedaj italijanskim zagrizencem in odstranil slovenščino tudi kot neobligaten predmet iz te šole.

Sedaj vidimo, da vlada neče za nas Slovence v Trstu prav nič storiti. Vlada dela vzajemno z Italijani, nas pa popolnoma prezira! Kdo je temu kriv? V prvi vrsti krivi smo mi sami, ker smo krotki kakor jagnjeta in prenašamo z nečuvno potrpežljivostjo preziranje, zatiranje in žalitve od strani vlade in Italijanov! Ako bi odložili to potrpežljivost, ako bi trdo stopili na noge in odločno zahtevali svojih pravic, morali bi nam je dati. Tako pa upogibamo hrbet in vlada in magistrat nam ga v sveti zlogi mažeta z leskovim oljem! In vendar so imeli že naši državni poslanci to preljubno ministerstvo v svojih rokah.

Od naših poslancev glasov je bilo zavisno, bodo li gospodje ministri zvezali svoje culice in šli, ali pa ostanejo še ne mehkih ministerskih stoli. Naši poslanci glasovali so za nje, kaj so dobili za to, ne vemo, mi nismo dobili nič! Če nam že družega neso izposlovali, prizadevali naj bi si, da spravijo tega namestnika iz Trsta, on Dunajsko vlado slepi; taji jej našo eksistenco v Trstu ter podpira na tak način Lahe in Nemce. On skrbi za to, da ne proderejo do višjega oblastva naši glasi, pričajoči o našem življenju in naši bedi. On je tudi našemu pohlevnemu političnemu društvu „Edinost“ zapel pot za tisto prošnjo za slovenske šole, tako, da reva sedaj nema več sledu za njo! Ako pojde to vladarenje svojo pot še nekoliko let, videli bodo na Dunaji, kam so zavozili, a ta čas bode že prepozno! Že danes treba iskati z lučjo o belem dnevu mestnega uradnika, ki bi imel le trohico avstrijskega mišljenja. — Ne bode dolgo trajalo, ko bodo tudi vsi državni uradniki prošinjeli takih idej. Mej uradniki nekaterih oblastev veje že danes tak duh, — da ako bi človek ne videl cesarskega orla, bi ne vedel prav, kje je. Zato treba nam namestnika, ki ne bode delal velikonemške politike in na vse pretege zaslanjal Italijanov na škodo Slovanom. Tu sem treba moža, ki ga prošinja avstrijska državna ideja, ki mu ne bode strankarska

strast in zagrizenost kažipot za njegovo delovanje, ki bodo hvarilec jedrsko pravičen Slovanom in Italijanom. Tu treba moža, ki se ne bode dal oplasiti plačanim listom in zagrizenim mestnim očetom, ampak, ki bode sam znal ubrati pravo pot, s katere ga ne spravi Lahov krik, jeza in pretnje. Ako vlada pošlje sem tacega moža, videla bode, kako se bode očistil vzduh okužen sedaj po irredentizmu; in Italijani, ki danes že čakajo, da zasijejo Trst in Primorsko, odreči bi se morali tem lepim krajem, kjer bi se zopet okrepila in razširila avstrijska misel. Kakor pa sedaj stvari stoji, preratuni se že danes lahko dobo, kedaj zamre zadnji avstrijsko misleči človek — vse drugo bode potem samo še vprašanje časa.

Ali da se povrnemo zopet k obrtni šoli, bilo bi vredno, da interpeluje jeden naših poslancev naučnega ministra, zakaj se je premislil glede osnove slovenskih paralel. Pove naj mu, da naraščaj obrtnikov in rokodelcev v Trstu daje izključljivo slovenski narod, da ne ravna torej v avstrijskem zmislu, ako primora slovenske mladeniče hoditi v italijansko šolo, kjer se jim bode z italijanskim jezikom ucepilo tudi italijansko mišljenje in sovraštvo do naše države. Pove naj mu, če je namestnik poročal v zmislu resolucije mestnega zbora, da je poročal krivo in da dela Slovincem veliko krivico.

Vpraša naj ga tudi, kedaj bode dobilo 25 tisoč v mestu bivajočih Slovencev jedno ali dve ljudski šoli dočim ima tistih par Nemcev, tam bivajočih, šol na izbero, povedati bi mu bilo tudi treba, da so vsi napori, odgojiti Nemce v Trstu zaman, reče naj mu, da se več gojencev nemških šol pošilja na nego ponemči!

Tržaški Slovinci pa naj slečejo vendar jedenkrat svojo ovčjo potrpežljivost, naj se ohrabijo ter resno in odločno zahtevajo povsod svojih pravic. Ni se treba strašiti boja, ako ne pojde z lepa, treba bode malo hrupa, tako bodo gospodje v rumeni hiši in na Dunaji vsaj vedeli, da smo na svetu in da se tudi zavedamo svoje eksistence!

V zadevi okrajnih učiteljskih zborov.

(Z Dolenjskega.)

Bliza se čas, ko se bodo vršili okrajni učiteljski zbori, onemu za Litijski okraj je že določen čas, kraj in dnevni red. To me spominja že mnogokrat v privatnih učiteljskih krogih obravnavane zadeve, zboljšanja imenovanih zborov. Gotovo so okrajni učiteljski zbori važni za učiteljstvo in šolstvo. Postava jih našteva mej sredstvi za daljno izobraženje — in to so. Vselej se v njih razpravlja o kakej postavnej določbi ali o strogo strokovnih učnih zadevah. Sporočevalci imenovanim učiteljem (učiteljicam) določi se predmet, o katerem naj govoré v zboru — in sicer vselej nekaj tednov pred dnevom zborovanja. To jih mora in jim daje priliko o dotični zadevi razmišljati in o njej poučiti se, kar je njim samim gotovo koristno. Sporočila in razprave pa naj bi koristile tudi poslušalcem pri zboru, mej govorom (ali čitanjem) sporočevalčevim naj bi le-ti presojevali vrednost nazorov govornikovih, dobre prisvajali si, slabe pa v razgovoru (debat) popravljali govorniku in poslušalcem v korist. O bolj sem prepričani naj bi svoje nazore razodel in pojasnoval, dvomeči pa pojasnil prosil. Blizu tako naj

bi se vršil vsak zbor in vsak udeleženelec bi se v njem okoristil za svojo izomiko.

Žal, v resnici obžalovanja vredno je in neprijetno mi je tako sodbo javno izreči, toda na dan mora resnica, da mora učitelj in neučitelj, poznajoč nalogo okrajnih učiteljskih zborov in njih dejanske uspehe ali neuspehe, reči: „Škoda časa in denarja, ki se trati vsako leto za tako brezuspešno napravo.“

Oglejmo si malo sliko učiteljskega zbora, kakršen je skoro vsako leto in povsod. Predsednik otvori zbor. Prve, vsako leto redno vračajoče se točke dnevnega reda izvrše se hitro; potem pridejo na vrsto sporočila in strokovne razprave. Po obliki in vrednosti so ravno tako mnogovrstne, kakor po vsebini, vendar se z ozirom na namen govornika in glede oblike lahko razvrste v malo razredov. Prvo mesto zaslužijo one taci govorniki, ki so v istini dobri izkušeni učitelji, ter svoje nauke podajajo v lepe obliki. Toda — izvrstni strokovnjaki, — ki bi bili tudi dobri govorniki, so kakor povsod tako tudi mej učitelji redki in kot posledica tega je le malo jednatih in po obliki dovršenih razprav. Za nje se imamo zahvaljevati navadno takim starejšim učiteljem, ki se v šolske sobi odlikujejo — doma pa dobrih knjig in časopisov ne zanemarjajo in tudi kaj več kakor pisma pišejo. Dokaj več pa je takih razprav, s katerimi njih stvoritelji v prvi vrsti „briljirati, parado delati, rokoplesk in dobro, sehgut“ žeti hočejo.

To so navadno mlajši učitelji, ki so si ohranili še vso za časa študij pridobljeno si spretnost v pisavi, ki tudi še neso pozabili raznih strokovnih izrazov in definicij. Bistroumen tak gospod mi je pravil: „Da razprava pohvalo doseže, ne sme biti kratka, to se ume samo ob sebi. Torej — umetno dispozicijo snovi si napravim — potem pa pišem jedno polo, dve, tri po pet in še več. Pisava mora biti, kar najbolje mogoče elegantna, bliščeča, vznešenih fraz in citatov ne štedim, stavki morajo biti umetni, dolgi, celo strok ne sme manjkati, to diši nekako po filozofiji. Je li v jedru vse prav in resnično — to je manj važno.“ V zboru prečitam pravilno naglasujoč svoj spis. Navzoči tovariši poslušajo, strmeč nad toliko učenostjo, ali vsaj molče. Če kdo izmed njih zapazi kako neresnico v razpravi, pozabi to, predno dospem do konca (tako ustaviti me ne sme) ali pa nalašč molči, ker se čuti pre slabega govornika, da bi me kar tako nepripravljen korenito zavrniti mogel. Nekateri pa celo, oslepljeni po velikosti in lepej vnanosti mojega dela, na jedro pozabijo — in ti so prvi — ki tikoma po mojej zadnji besedi vzkliknejo „Dobro, vrlo, sehgut“ — tem se navadno pridružijo tudi ostali — ali vsaj ne oporekajo.“

In — res je tako. Pripeti se tudi, da gospod predsednik prvi izrazi svojo pohvalo, največkrat za tako obilo delo (ne za dobro) — no in se vé, da bi bilo negalantno od tovarišev govornikovih, ako bi ne hvalili tudi oni, ter hvalijo vsi!

Koliko prenapetežev se je že na ta način vzgajilo!!

In še tretja vrsta razprav je — te pa so najslabejše. Nekateri starejši učitelji ne verujejo, da bi bila temeljita razprava njim in njihovim tovarišem koristna, pa tudi čutijo, da jim nedostaje

nila: „Izbrala si kaj očitno mesto kjer nočoj dvo ruješ. Časniki bodo jutri popisovali družbino sobano ter poročali, glavni kinč je bil cvetlični steber iz vrstne postave; obsegal je več vrst vencev iz cvetlic, na vrhu pa mu je bil tudi venec obešen.“

Vrhu tega, pristavila je gospica Vanekarjeva za gotovo misleč, da so Ludvikine besede imele grajati, „je tudi kaj nespodobno, postavljati se prav pod plinovo luč.“ Ko sta tako kaznovali nje ošabnost, šli ste dalje.

Mabel je zarudela ter je bila malo v zadregi. Ker pa nikakor ni nameravala odlikovati se, ohranila si je dostojno mirnost. Ker je svojo nevoljo zakrila s smehljanjem, potrdila je le dobro misel, katero so novi nje prijatelji že o njej imeli.

Dudley je slučajno stal v bližini ter je slišal nepriljudne besede Ludvike in nje prijateljice. Ker je sam bil zmiraj uljuden, trpeti ni mogel zarobljenosti od strani drugih ljudi, sosebo, če je nje povod bil toli očiten kot v sedanjem slučaju. Ker je predobro poznal Ludvikin značaj, rekel mu je razum precej, da je bila grda zavist temu povod.

Ker bi bil Mabel rad odtegnil mali zadregi, v kateri jo je vkljubo njeni navidezni radosti opa

zil, porabil je prvo priliko ter jo je povabil v bližnji rastlinjak, v katerem je bilo mnogo kaj izbornih rastlin. Mabel, olajšana po predlogu, je popolnoma cenila premišljeno nežnost ter se je z veseljem oprijela ponujene roke.

Dudley je bil prav dober rastlinoznanec in prijatelj cvetlic, da je lahko kaj zanimivo in mično o njih govoril. Ogibal se je zaznamenovati je z znatnostnimi imeni ter je vse imenoval z navadnimi imeni. Brez najmanjše prečutljivosti govoril je na široko in dolgo o pesniškem in gniljivem jeziku, katerega cvetlice lahko govore.

Je morebiti srč, katerim so ti prirodni dari pomenljivejše govorili, a gotovo jih je malo, ki bi bili znali prijetniše izrazovati radost, katero so njih olikanemu lepočutju izbujali.

Mabel ga je občudovala, kako natanko je poznal vse rastline tudi najbolj redke inostranske; večinoma je z njim tudi posebno rada imela to ali ono rastlino. Čudila pa se je, da je Dudley toli malo maral za mnogo njej posebno priljubljenih cvetlic; sosebo nič ga niso mikale navadne cvetlice na našem polji in v naših gozdih. Mabel nikakor ni mogla tem starim prijateljicam odrekati

davka svoje udanosti, in na vprašanje katera izmed vseh poletnih cvetlic jej je najljubša, odgovorila je naravnost: „Ker me vprašate, katera mi je najljubša, priznati vam moram, če prav se bodele temu čudili, najljubša mi je regrat, prijazni rumeni regrat.“

Dudley se je neverno smijal.

„Jaz to zares mislim“, rekla je Mabel resno, „regrat se prikaže tako rano ter se ohrani tako dolgo. Zemlji je zlata zvezda obljubljenja, zvezda, ki toploto, solnce in poletje naznanja. Izbuja tudi toli sladke misli. Ali niste nikdar“, vzkliknila je, za trenotek spozabivši, da je k olikanemu posvetnjaku govorila, „ali niste nikdar v travi sedeli in dolge verige iz votlih stebel narejali ter vzdihovali, da so toli krhki?“

„Nikdar!“ odvrnil je Dudley odločno.

„Ali jih niste nikdar z lenimi prsti raztrgavali ter kosce v vodo metali in gledali, kako so plavali ter se okrog vrteli? Ali iz šole grede niste nikdar trgali kosmatih semenjakov ter po trikrat vanje popihavali, da bi vedeli, ali vas mati čaka?“

(Dalje prih.)

stiliščne spretnosti in zaloge retoričnega lepotečja, katerima se njihovi mlajši tovariši ponasajo. Iz prvega, napačnega prepričanja izvira malomarnost, iz drugega pa, ker menijo, da je res oblika več vredna nego vsebina — strah, da bi se ne osramotili. Malomarnost in ta strah jih zapelje popolnoma na krivo pot — ter se zagrinjajo z nekako tajnostjo, malobesedno modrostjo. Tak gospod prečita 20 do 30 vrstic dolgo razpravo, iz katere smeš in moreš razbrati jedino le to misel: „Jaz to dobro vem, ker sem izkušen, Vi pa boste morebiti tudi kedaj vedeli, kadar si pridobite toliko izkušenj, kakor jih imam jaz!“ Ko sklene — vse molči in zeva od dolgega časa. O razgovoru niti misliti ni, ker ni govornik nobene razgovora vredne misli izrazil. Torej — brzo k sledeči točki in tako dalje do zadnje. Proti koncu posezajo razne roke vedno bolj pogosto v žep — po uro in uhaajo misli tja k dolgi mizi, kjer bo skupni obed. Ko je vender srečno vso končano — oddahne se vse, in hajdi iz zaduhle sobe tja, kjer se dobi hladila žejnemu grlu in tešila lačnemu želodcu. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

Ljubljana 6. maja.

Kakor „Bosnische Post“ poroča, bili so o pravoslavni velikonočni praznikih v glavnem mestu Hercegovine, Mostaru, izgredi mej katoliki in pravoslavni. Trije katoliki in trije pravoslavni bili so težko, 34 oseb obeh strank pa lahko ranjenih. Jeden katolik je že za ranami umrl. Izgredi so se ponavljali tri dni.

Vnanje države.

Po bolgarskih vladnih poročilih je red v deželi zagotovljen. Agitacije opozicije ga ne bodo mogle motiti. Bolgarski emigrantje skušali so poslednji čas res motiti mir iz Dobrudže sem, pa jih je takoj zavrnila mejna straža. Tri emigrante so mejni stražniki ujeli. — Ministerski predsednik Radoslavov izrazil se je v Plovdivu pri raznih prilikah, da je s svojim potovanjem jako zadovoljen. Narod mu je povsod izrekal zaupanje in dajal pogum, da naj nadaljuje sedanjo politiko, katere smoter je popolna nezavisnost bolgarskega naroda pod knezom.

Turčija ni zadovoljna z ruskim predlogom o rešenju bolgarskega vprašanja in zahteva, da naj Rusija naznani kakega kandidata za bolgarski prestol, kateri bi bil Bolgarom po volji. Angleški veleposlanik sir William White vedno ruje proti Rusom in sedaj se mu je zopet posrečilo, premagati ruski upliv. Ker pa ni v Carigradu nobene stalnosti, se v kratkem lahko stvari zasučejo Rusiji v korist.

Srbsko kraljico sta nekda pregovorila Ristić in ruski zastopnik Persiani, da pojde v Krim v toplice. Kralj nekda s tem ni nič posebno zadovoljen in je že odgovarjal kraljico, da ne bi šla v Rusijo, toda brez uspeha. Kralj Milan je sicer še vedno sovražen Rusiji, a druge uplivne osebe pri dvoru si prizadevajo, da bi se Srbi sporazumeli z Rusi. — Povod sedanji ministerski krizi so v prvi vrsti finančna vprašanja. Država nema denarja, da bi plačala julijske kupone državnega dolga, nema denarja za druge potrebe. Naprednjaki, ki vladajo že nekaj let, pripravili so Srbijo tako daleč, da je v kratkem preti državni bankrot. Govori se, da sedaj hoče država prodati državne gozde. Nek belgijski finančni konsorcij je že poslal večšake gozde ogledovat. Na ta način bi si vlada že za nekaj časa pomagala, toda kaj potem, ko ne bode ničesar več prodati. Naravno je, da narod ne mara več za sedanje vladalce, pa tudi kralj bode moral spoznati, da tako dalje ne pojde, in prej ali slej bode moral poklicati druge moze na krmilo, kateri bodo z rusko pomočjo uredili slabo finančno stanje in zopet državo spravili na pravi pot, s katerega so jo spravili naprednjaki.

Bati se nekda ni, da bi ropanja Arnavtov na srbsko-turške meji motila mir. Taki dogodki se tam večkrat ponavljajo in se bodeta že sporazumeli Srbija in Turčija kaj storiti, da se taki dogodki v bodoče, kolikor se da preprečijo. Vsekako je pa pomisleka vredno, če z roparji še turški vojniki hodijo ropat in pobijati čez mejo. — Srbska vlada je nevoljna na Turčijo, katera neče skleniti s Srbijo trgovske pogodbe. S 1. dnem maja prepovedala je turškim trgovcem trgovati po Srbiji. Ne ve se, če bode s tem prisilila Turčijo, da bi sklenila trgovsko pogodbo.

Nemški veleposlanik grof Münster je baje naznanil francoskemu ministru vnanjih zadev, da hoče nemška vlada na vsak način narediti konec francoskim agitacijam v Alzaciji in Loreni, katere imajo svoj izvor v Parizu. Nadeja se, da bode francoska vlada strogo prepovedala take agitacije onim svojim uradnikom, kateri so rojeni v Alzaciji in Loreni.

Daljšje predstave Wagnerjeve opere „Lohengrin“ v Parizu je francoska vlada prepovedala, ker se je bati resnih izgredov. Prvi večer je bilo število izgrednikov majhno, drugi večer je pa poli-

cija le s težavo še ohranila red. Izgredniki se neso zadovoljili več z razsajanjem pred gledališčem, ampak so hoteli še pred nemško veleposlaništvo, kar je policija zadržala.

Nemčija misli pomnožiti tajno policijo v Alzaciji in Loreni, kjer je mnogo skrivnih nasprotnikov Nemčije, ki vedno delujejo za Francijo, katerim pa sedanja policija ni mogla priti na sled, zagledal jo bodo pomnožili. Dogodki dobro dokazujejo, da Nemčija nema simpatij mej domačim prebivalstvom. Mnogo francoskih privatnih učilnic je vlada zaukazala zapreti, mej družim že 30 let obstoječi privatni zavod Wüst v Strassburgu. V teh šolah se je gojila preveč ljubezen do francoske narodnosti. Bile so tedaj trden jez proti germanizaciji, zagledal se pa morajo odstraniti.

Predvčeraj so se v Peterburgu mej ruskimi in angleškimi odposlanci začela pogajanja zastran afganskega vprašanja. V prvi seji se ni ničesar sklenilo. Druga seja je v torek in tedaj se bode odločilo. Če se ne doseže nikako sporazumljenje, se bode komisija razšla. Ruski odposlanci so: Cinovjev, Kuhlberg in Lessar; angleški pa Ridgeway, Lessoe in Barow.

Domače stvari.

— (Knežsko Ljubljanski dr. Misija)

odpeljal se je preteklo sredo po noči na Dunaj, kamor so povabljeni vsi člani gospodske zbornice za radi glasovanja o Schmerlingovem predlogu.

— (Prememba v posesti.) Pekovski njiivo v Poljskih ulicah, kjer je nekda stal pekovski kozolec, kupila sta danes skupno gg. Perdan in Velkovrh. Sedaj bode mogoče to, nasproti novemu učiteljski ležeče zemljišče razkosati in sezidati na njem par novih hiš, ki bodo jako olepsale ta kraj. Gg. Perdan in Velkovrh stekla sta si s tem nakupom za olepsavo mesta posebno zaslugo in ob lepi Resljevi cesti, ki se je odprla največ po gg. Perdanu prizadevanji, utegne se začeti živahnejše gibanje.

— (S Koroškega) se nam piše: Danes je kupil veliko posestvo in Lautmanov hotel na Bernci (Fürnitz) znani narodnjak profesor Julij pl. Kleinmayr, ki ima tudi tam svojo vilo. Čestitamo v korist koroškimi Slovincem.

— (V Hercegovino) odpeljalo se je v sredo zvečer z mešanim vlakom 1000 vojakov raznih pešpolkov. Iz Trsta popelje je parobrod v Dubrovnik, kjer bode jeden dan počitka. S tem in enakimi podkrepljenji popolnile so se avstrijske čete v Bosni in Hercegovini in ima vsaka kompanija sedaj 150 mož.

— (Iz Vipave) se nam piše: Včeraj dne 3. maja vršila se je pri nas redka rodbinska slavnost. Posestnik A. K. in njegova žena M. K. praznovala sta petdesetletnico svoje poroke. Najzanimiveje pri tej zlati poroki pa je to, da ima jubilar A. K. še svojo mater živo, katera je še prav kreпка in zdrava. Vsi trije vkupe imajo okolu 250 let. Število vse družine je sledeče: Babica imela je 14 otrok, unukov je 43, praukuv 71, vseh vkupe 128, katerih večina še živi. Lep naraščaj!

— (Vadbeni pravilnik za slovenske požarne brambe), katerega smo zadnjič naznanili, dobiva se pri izdatelji gosp. Ig. Merherji, načelniku požarne brambe v Dolenjivasi pri Ribnici. Ker je polovica čistega dohodka namenjena „Narodnemu domu“ in ker število tiskanih izvodov ni veliko, treba, da si požarne brambe to knjižico kmalu naroče.

— (Narodna čitalnica v Celji) priredi v nedeljo dne 8. majnika t. l. v svojih prostorih veselico s sledečim vspešnim: I. Dva gospoda in jeden sluga, burka s petjem v jednem dejanju. II. Petje. III. Prosta zabava. K obilnej udeležbi vabi uljudno odbor.

— (Akad. društvo „Triglav“) priredi v soboto dne 7. maja t. l. v gostilni „Zum Bierjackl“, Sackstrasse 10, ob 8. uri zvečer svoje I. izredno zborovanje. Dnevni red. 1. Čitanje zapisnika; 2. Volitev odbora; 3. Slučajnosti. Gosti dobro došli!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Ptuj 6. maja. Dr. Gregorc izreklo je katoliško politično društvo „Pozor“ svojo zahvalo za moško odločno besedo, s katero se je bil potegnil za narodne pravice koroških Slovincem.

Dunaj 6. maja. Velikanski umetniški uspeh petindvajsetletnice „Slovenskega pevskega društva“ priznavajo celo strogi nemški kritiki „Neue Freie Presse“, „Tagblatt“, „Extra-blatt“ itd. Sezun, ne Srnec napil Buchti.

Dunaj 5. maja. „Politische Correpondenz“ ima dopis s Cetinja ki pravi, da je vojni minister Plamenac zadnje dni knezu predložil izveštje ob oboroženji črnogorske vojske. Izveštje zagotavlja, da more Ornatgora popolnem mirna biti, ker je pripravljena za vse slučaje. — Z velikim zanimanjem gledajo na Cetinji na dogodke v Belemgradu, kjer se bode, kakor upajo, v kratkem vse radikalno izpremenilo. — Tekom meseca junija pričakuje se na Cetinje vladika Strossmayer, povodom njegovega potovanja po Bosni in Hercegovini.

Berolin 5. maja. Zakon za obdačenje žganja določuje počensi s 1. oktobrom 150 mark carine za vsakih 100 kilogramov inozemskega žganja. — Dohodek davka na žganje proračunil se je na 143,400.000 mark, za 96,400.000 mark več nego doslej.

Perpignan 5. maja. Parobrod „Ajaccio“ od društva „Compagnie transatlantique“, opravljajoč službo mej mestoma Certe in Algier, trčil je blizu Barcelone s parobrodom „Asie“ od društva „Campagnie Fraissinet“. „Asie“ se je takoj potopil. Parobrod „Ajaccio“ vzel mostvo in del potovalcev na krov in je prepeljal v Port Vendres. Število ponesrečenih še ni znano.

Naznanilo in razglas.

Novo šolsko leto na podkovski šoli Ljubljanski se prične 1. dne julija 1887. leta.

S poukom v podkovstvu združen je tudi nauk o ogledovanji živine in mesa. Kdor želi biti vsprejet v podkovsko šolo, mora se izkazati:

1. S spričevalom, da se je pri kakem kovači za kovaškega pomočnika izučil;
2. z domovinskim listom;
3. s spričevalom svojega župnika ali župana, da je poštenega obnašanja, in
4. da zna brati in pisati slovensko.

Revni učenci morejo tudi dobiti štipendijo po 60, oziroma 50 goldinarjev.

Prosilci za štipendijo imajo predložiti:

1. ubožni list,
2. spričevalo poštenega obnašanja, in
3. potrdilo, da so že dve leti za kovaške pomočnike delali. Prošnje z dotičnimi spričevali imajo poslati vsaj do 15. junija glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani.

Šola traja do konca decembra 1887. leta. Kdor preskušnjo dobro prestoji, more po postavi od 1873. leta patent podkovskega mojstra dobiti, ker sedaj brez preskušnje nihče ne more postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec ima skrbeti le za to, da si za šolski čas oskrbi živež in stanovanje ter potrebne šolske knjige. Stanovanje dobijo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglase vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmirom premalo v podkovstvu izučeni kovačev in zdravnikov kopitnih bolezni, pa tudi premalo izurjenih ogledovalcev živine in mesa, torej naj bi županstva svojo skrb obračala v to, da dobi vsaka občina vsaj jednega dobrega kovača, in ogledovalca živine in mesa.

Grof Thurn-Valsassina, prvosednik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis, začasni vodja podkovske šole.

prinaša v 9. številki sledečo vsebino: I. Ant. Funtek: Iz spominov mlade žene. IX. — II. Mirko: Kljukova smrt (pesem). — II. Ledena kneginja. Spisal Svato-pluk Čech. Prevel Fr. G. — IV. Luc. Podgornikova: Glasbeni pogovori. — V. Dr. Fr. Simončič: Celjski dvor na Dunaju. — VI. Pogled po slovenskem svetu: 1. Slovenske dežele. 2. Književnost. 3. Ostali slovenski svet. — SLIKE: Józef Ignacy Kraszewski. — Bitva pri Podgorici. — „SLOVAN“ velja za unanje naročnike za vse leto 5 gld., za polu leta 2 gld. 50 kr. in za četrt leta 1 gld. 25 kr.; za ljubljanske: za vse leto 4 gld. 60 kr., za polu leta 2 gld. 30 kr. in za četrt leta 1 gld. 15 kr.; za dijake pa: 3 gld. 60 kr.

„LJUBLJANSKI ZVON“

(192—28)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Darila za „Narodni Dom“.

XVIII. izkaz „Krajcarske Družbe“.

Prenesek	4796 gld. 57 kr.
Krajcarska družba v Žužemperku (poverjenik dr. E. Voldić) na knj. št. 135	12 „ — „
Krajcarska družba na Libušnem (poverjenik J. Kenda) na knj. št. 289	2 „ 40 „
Krajcarska družba v Zalem Logu (poverjenik I. Ferlan) na knj. št. 387	2 „ — „
Krajcarska družba v Pazinu (poverjenik M. Malloyer) na knj. št. 137	11 „ 85 „
Krajcarska družba v Predoslju (poverjenik Fr. Gros) na knj. št. 406	7 „ — „
Krajcarska družba v Kamniku (poverjenik V. Burlik) na knj. št. 323	2 „ 04 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik M. Pletersnik) na knj. št. X	7 „ — „
Iz pušice v Kranjski čitalnični restavraciji (poverjenik P. Mayr ml.) od igre na korist „Krajcarski Družbi“:	
ost. knj. št. 330	5 gld. 26 kr.
na knj. št. 532	7 „ 71 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik K. Pirc) na knj. št. XLIII	12 „ — „
Krajcarska družba v Derwentu (poverjenik J. Leskovač) na knj. št. 845	3 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik J. Škofic) ost. knj. št. 354	2 „ 74 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik dr. J. Vošnjak) na knj. št. LXIV	15 „ — „
Krajcarska družba na Gorici (poverjenik I. Sakser) na knj. št. 377	1 „ 20 „
Krajcarska družba na Smolniku (poverjenik Dr. Škerbs) na knj. št. 114	3 „ 60 „
Krajcarska družba v Dunajskem Novem Mestu (pov. Fr. Dulár) na knj. št. 274	1 „ 50 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah):	
na knj. št. XXIII	8 gld. — kr.
na knj. št. 48	6 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik K. Pirc) na knj. št. XLIII	6 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik A. Žumer) na knj. št. 425	4 „ 20 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik I. Jenko) na knj. št. 512	4 „ 10 „
Krajcarska družba pri sv. Miklavžu (poverjenik O. Vrtnjak) na knj. št. 520	2 „ — „
Krajcarska družba v Požegi (poverjenik A. Kos) na knj. št. 493	4 „ — „
Krajcarska družba v Postojni (pov. A. Lavrenčič) na knj. št. 63, 64 in XIII	100 „ — „
Skupaj	5027 gld. 17 kr.

Opomba: Izkazano svoto je nabralo 238 poverjenikov na 354 knjižic, od katerih je bilo 310 krajcarskih in 44 desetkrajcarskih. Popolnoma razprodanih je 210 knjižic, namreč 201 krajcarska in 9 desetkrajcarskih, deloma 144, in sicer 109 krajcarskih in 35 desetkrajcarskih. Razprodanih je bilo doslej 621 knjižic: od teh 534 krajcarskih in 87 desetkrajcarskih. Razun 210 popolnoma razprodanih knjižic z današnjim dnem tudi ni v prometu 36 drugih knjižic, namreč 21 krajcarskih in 15 desetkrajcarskih: izmed teh so deloma razprodane vse krajcarske in pa 10 desetkrajcarskih, nenačelih pa 5 desetkrajcarskih. V prometu je tedaj vsega skupaj 375 knjižic, izmed njih 312 krajcarskih in 63 desetkrajcarskih. — Po 100 ali več goldinarjev so nabrali: 1. Bratošičina sv. Jakoba 603 gld. 90 kr.; 2. dr. V. Gregorič 463 gld. 83 kr.; 3. K. Pirc 240 gld. 95 kr.; 4. Kegljača zaveza „Edinost“ 240 gld.; 5. E. Lah 237 gld. 27 kr.; 6. M. Pletersnik 165 gld. 50 kr.; 7. J. Gruden 150 gld.; 8. dr. E. Voldić 133 gld. 50 kr.; 9. Gr. Majnik 132 gld.; 10. M. Pirc 120 gld.; 11. Al. Lavrenčič 100 gld. Dva sta nabrala po 60 do excl. 100 gld.; sedem po 30—60 gld.; štirinajst po 20—30 gld.; devet po 16—20 gld.; štirinajst po 12—16 gld.; osemindvajset po 12 gld.; šest po 10—12 gld.; trinajst po 8—10 gld.; petinajst po 6—8 gld.; petindvajset po 4—6 gld.; osemindvajset po 2—4 gld.; petinajst po 1—2 gld.; šest po manj kot 1 gld. — Izkazane deloma razprodane knjižice imajo razprodane: dve desetkrajcarski po več kot 100 gld.; jedna desetkrajcarska od 80—100 gld.; dve desetkrajcarski po 60—80 gld.; tri desetkrajcarske po 50—60 gld.; jedna 40—50 gld.; dve po 30—40 gld.; jedna 20—30 gld.; pet po 12—20 gld.; jedna desetkrajcarska 11—12 gld.; dve (1 krajcarska in 1 desetkrajcarska) po 10—11 gld.; šest (5 krajcarskih in 1 desetkrajcarska) po 9—10 gld.; osem (7 krajcarskih in 1 desetkrajcarska) po 8—9 gld.; osem (6 krajcarskih in 2 desetkrajcarski) po 7—8 gld.; pet krajcarskih po 6—7 gld.; devinajst (11 krajcarskih in 1 desetkrajcarska) po 5—6 gld.; sedemnajst krajcarskih po 4—5 gld.; devinajst (16 krajcarskih in 3 desetkrajcarske) po 3—4 gld.; sedemindvajset (22 krajcarskih in 5 desetkrajcarskih) po 2—3 gld.; šestnajst krajcarskih po 1—2 gld.; šest (4 krajcarske in 2 desetkrajcarski) po manj kot 1 gld. — Po bivališči poverjenikov je bila izkazana svota 5027 gld. 17 kr. nabrana v 118 krajih. Nabrali so pa:

Ljubljana:	3117 gld. — kr. ali 62-00%
Notranjska:	481 „ 44 „ „ 9-58%
Gorenjska sicer:	453 „ 59 „ „ 9-02%
Primorska:	297 „ 66 „ „ 5-92%
Dolenjska:	280 „ 72 „ „ 5-58%
Štajerska:	239 „ 54 „ „ 4-77%
Nišja Avstrija:	52 „ — „ „ 1-03%
Hrvaška:	41 „ 72 „ „ 0-83%
Koroška:	33 „ 50 „ „ 0-67%
Bosna:	18 „ — „ „ 0-36%
Češka:	12 „ — „ „ 0-24%
Skupaj:	5027 gld. 17 kr. ali 100-00%

Za že omenjeno Ljubljano so največ nabrali: 2. Vrtnika 150 gld.; 3. Trst 128 gld. 71 kr.; 4. Postojna 119 gld.; 5. Kranj 111 gld. 98 kr.; 6. Pulj 60 gld.; 7. Trnovo pri Ilirski Bistrici 56 gld. 29 kr.; 8. Mokronog 54 gld.; 9. Dunaj 49 gld.; 10. Žužemperk 42 gld. 75 kr.; 11. Krško 37 gld. 58 kr.; 12. Zagorje pri Litiji 36 gld.; 13. Idrija 34 gld. 20 kr.; 14. in 15. Celje in Radoljica po 32 gld.; 16. Kamnik 30 gld. 84 kr.; deset krajev (Maribor, Mengiš, Novo Mesto, Rakek, Šmarje pri Jelšah, Spodnja Šiška, Št. Jernej, Selca, Videm in Podgrad) po 20—30 gld.; štirje po 15—20 gld.; sedem po 12—15 gld.; osemnajst po 12 gld.; devetnajst po 6—12 gld.; dvaindvajset po 3—6 gld.; trinajst po 2—3 gld.; devet po 1 kr. do 2 gld.

Podpisani odbor z veseljem konstatuje, da se mu je posrečilo s pripomočjo navdušenih in vstrajnih poverjenic in poverjenikov nabrati v primeroma kratkem času, 1 1/4 leta, **pet tisočakov**. Čim večja je nabrana svota, tem močnejše se bližamo zaželenemu namenu, tem močnejše mora biti tedaj tudi zanimanje za celo stvar. Odbor se vsled tega za trdno nadeja, da se bo vsaj v ravno tolikem času nabrana svota podvojila. Vsem podpornikom in podpornikom, posebno pa poverjenicam in poverjenikom najlepšo zahvalo; le krepko in vstrajno naprej!

V Ljubljani 5. maja 1887.

Odbor „Krajcarske Družbe“.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tužci:

5. maja.

Pri **Stenm**: Skul, Blau, Pfeifer, Hirschler, Tippel, Reismayer, Kondeja, Weiner, Löwy, Kunz, Jangerin z Dunaja. — Gössel s Češkega. — Weiss iz Budimpešte. — Gröger z Moravskega. — Kramer z Nemčije. — Porubka iz Veleša. — pl. Jankovich, Micori, Fuchs iz Grada. — Kallister iz Rudolfovega. — Schellander iz Celja. — Košmel iz Zagorja. — Novak iz Idrije. — Subic iz Poljan. — Valenčič iz Horjula. — Homan iz Radoljice. — Otto, Kiselich, Rieci iz Reke. — Primosini iz Trsta. — Polz iz Gorice. — Printz iz Pulja.

Pri **Maliet**: Bechrach, Schifler z Dunaja. — Zesner iz Beljaka. — Kralowski, Poltnig, Löwy z Dunaja. — Stalzer iz Kočevja. — Grünberg, Schmidt z Dunaja. — Gorup iz Reke.

Pri **avstrijskem cesarju**: Sturz iz Grada. — Černelič iz Celovca. — Kokal z Gorenjskega.

Pri **južnem kolodvoru**: Malin, Kohn, Stas z Dunaja. — Scholz iz Kočevja. — Meglič iz Žužemberka. — Pavšek, Malinovič iz Trsta.

Umrli so v Ljubljani:

4. aprila: Janez Brüstle, prisiljenec, 41 let, Poljanski nasip št. 50, za vnetjem ledic.

V deželni bolnici:

4. aprila: Marija Mavc, gostija, 38 let, — Fran Kovč, delavčev sin, 1 1/2 leta, — Juro Celjak de Bohor, delavec 45 let, vsi trije za jetiko. — Anton Kastelic, gostac, 60 let, za Brightovo boleznijo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
5. maja	7. jutraj	735-56 mm.	16-0°C	sl. svz.	jas.	13-40 mm.
	2. pop.	735-54 mm.	25-0°C	z. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	737-90 mm.	16-4°C	sl. zah.	dež.	dežja.

Srednja temperatura 19-1°, za 7-2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 6. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81-15	gld. 80-80
Srebrna renta	82-20	81-90
Zlata renta	111-95	111-85
5% marcna renta	97-05	96-75
Akcije narodne banke	877-—	876-—
Kreditne akcije	280-30	278-80
London	126-95	127-—
Srebro	—	—
Napol.	10-04 1/2	10-04 1/2
C kr. cekini	5-98	5-98
Nemške marke	62-30	62-30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128 gld. — kr
Državne srečke iz l. 1864	100	166
Ogerska zlata renta 4%	100	80
Ogerska papirna renta 5%	88	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	50
Kreditne srečke	100 gld.	175
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	108
Tramway-društ. velj.	170 gld. s. v.	231

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze prijateljstva, ki so raznim načinom nudili se nam tekom dolgotrajnega bolehanja, kakor in povodom smrti ljubljene naše pokojnice, gospe

IVANE DEBEVEC,

odzivljemo se izrazom najpripronejše zahvale vsem, onim, ki so trudili se nam kolikor toliko utešiti bol ob nenadomestljivej izgubi

V Ljubljani dne 6. maja 1887

(334) Žalujoči.

Zahvala.

Za mnoge dokaze srčnega sočutja ob boleznih in smrti nepozabljivega nam soproga, oziroma očeta, gospoda

MATIJE KOČEVARJA,

za mnoge vence in obilo udeležbo pri pogrebu, izrekajo vsem sorodnikom, znanec in prijatelj, osobito gosp. deželnemu poslancu Pakižu, p. n. gospodom iz Velikih Lašič, Sodražice, Oblok, Rakeka in Ljubljane najtoplejšo zahvalo

(336) Žalujoči ostali.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljše in najcenejše

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v

njihino stroko spadajoče blago.

(87—66)

LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkevijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. LJUBLJANA.

Slavnim požarnim stražam!

Ravnokar je izšel in ima na prodaj izdajatelj gospod

Ignacij Merher,

načelnik prostovoljne požarne straže v Dolenci vasi pri Ribnici,

Vadbeni pravilnik

za slovenske prostovoljne požarne brambe.

Knjiga ima 64 strani ml. 8° in 3 podobe; obsega pa 1. Uvod. — 2. Kako se morajo ognjegasci vaditi; I. redne vaje, II. vaje z orodjem. — 3. Vaje z brizgalnicami. — 4. Kakšna naj bo shramba za gasilne priprave. — 5. Znamke (Signale). — 6. Službeni red. — 7. Potrebne tiskovine. — 8. Postava od 15. septembra 1881 o požarni policiji in o gasilnih stražah. — 9. Podobe. (338—1)

Cena knjigi je 70 kr.

Išče se kovač na deželo.

Kovač, kateri je zmožen kovaškega dela sploh in je poleg tega tudi dovršil podkovsko šolo v Ljubljani, dobi takoj službo ali pa se mu da kovačnica v najem. — Isto tako se išče

ključavničar,

kateri je izurjen v vseh ključavničarskih delih.

Pisma naj se pošiljajo g. Ivanu Keržič-u, lastniku kovačnice v Nadlesku, pošta Stari trg, pri Rakeku. (323—2)

Štev. 1886.

(329—2)

Naznanilo in poziv.

Z ozirom na odlok c. kr. okrajne sodnije v Idriji z dné 2. maja 1887, št. 1886, se naznanja vsem tistim, kateri imajo do zapuščine po dne 14. septembra 1886 v Idriji brez oporoke umrlem posestniku, mesarju in krčmarju gospodu Francetu Žnidaršiču kakovo terjatev, da pridejo dne 12. maja 1887 ob 9. uri dopoldne v pisarno podpisane c. kr. notarja v Idriji hiš. št. 108, ter se njim nalaga, da ta dan svoje terjatve do imenovane zapuščine ustmeno prijavijo, ali pa da jih do istega dne pri zgoraj imenovani c. kr. okrajni sodnji pismeno naznanijo, ker bi drugače do zapuščine, če bi taista s plačilom prijavljenih terjatev pošla, ne imeli nobene pravice, razen če imajo kakšno zastavno pravico.

V Idriji, dné 2. maja 1887.

Makso Kosér,

c. kr. notar kot sodnijski komisar.

ČOKOLADA

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajske razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—112)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Altagasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.